

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **T. a.s.**, zastoupen Mgr. Danielem Kauckým, advokátem, se sídlem Janáčkovo nábřeží 39/51, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.7.2009, čj. 58215/ENV/09,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 27.7.2009, č.j. 58215/ENV/09, jímž bylo změněno k odvolání občanského sdružení A. – P. rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 3.3.2009, č.j. KULK/13628/2009, o změně integrovaného povolení vydaného žalobci dne 18.5.2006 pod č.j. KULK/31175/2006, ve znění změn pod č.j. KULK/80092/2006 ze dne 20.12.2006 a č.j. KULK/22766/2008 ze dne 7.5.2008 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“). Výrokem ad I) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla žalobci podle § 19a odst. 2 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o integrované prevenci“), udělena změna integrovaného povolení následujícího obsahu:

„1) Do kapitoly Popis zařízení a s ním přímo spojených činností se do odstavce b) doplňuje následující odrážka

- parní kondenzační turbína se suchým chladícím okruhem

2) V kapitole 3 se ruší podmínka č. 3.9 Provozovatel v termínu do 30.6.2009 vyvede z technologie produkce popelovin popílek z dioxinového filtru a zpracuje je separátně.

3) do kapitoly 3 se doplňuje nový bod 3.9, který zní:

3.9 Integrovaným povolením se uděluje souhlas k upuštění od třídění nebo odděleného shromažďování odpadů kategorie „O“ ostatní uvedených v tabulce č. 10.

Katalogové číslo	Název odpadu	Kategorie
19 01 12	Jiný popel a struska neuvedené pod číslem 19 01 11	O
19 01 14	Jiný popílek neuvedený pod číslem 19 01 13	O
19 01 02 ¹⁾	Železné materiály smíchané z pevných zbytků po spalování	O

Tabulka č. 10

¹⁾ Případ produkce směsi popelovin s tímto druhem odpadu nastává pouze při úplném výpadku technologie separace železných materiálů.

Nakládání s odpady bude provedeno za následujících podmínek:

- Směsný odpad vznikající netříděním a společným shromažďováním výše uvedených druhů odpadů kategorie O („ostatní“) bude předáván oprávněné osobě a veden v evidenci pod jednotným katalogovým číslem převládajícího druhu odpadu 19 01 12 Jiný popel a struska neuvedené pod číslem 19 01 11 kategorie „O“.
- Původce je povinen nakládat se směsným odpadem tak, aby nedošlo k poškození životního prostředí, tedy odstranit ho v souladu s platnou legislativou ČR na zařízení schváleném krajským úřadem, odpovídajícím skutečným vlastnostem směsného odpadu, a je odpovědný za škody způsobené nevhodným nakládáním s tímto odpadem.
- Osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností odpadu směsi strusky a popílku nezbavuje jeho původce povinnosti nakládat se směsným odpadem tak, aby nedošlo k poškození životního prostředí, a odpovědnosti za škody způsobené nevhodným nakládáním s odpadem.
- Dle § 6 odst. 4 zákona o odpadech je původce povinen průběžně ověřovat, zda směsný odpad (směs strusky a popílku) nemá nebezpečné vlastnosti. Způsob a četnost ověřování je stanovena pověřenou osobou v osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností odpadů.

4) Touto změnou integrovaného povolení se uděluje souhlas s Provozním řádem zařízení k využívání odpadů, spalovny komunálních odpadů T. a. s., označený jako „aktualizace v L. v březnu 2009.

Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil tuto část výroku následovně:

„1) Do kapitoly Popis zařízení a s ním přímo spojených činností se do odstavce b) doplňuje následující odrážka

- parní kondenzační turbína se suchým chladícím okruhem

2) Do kapitoly 3 se doplňuje nový bod 3.10, který zní:

3.10 Integrovaným povolením se uděluje souhlas k upuštění od třídění nebo odděleného shromažďování odpadů kategorie „O“ ostatní uvedených v tabulce č. 10.

Katalogové číslo	Název odpadu	Kategorie
------------------	--------------	-----------

19 01 12	Jiný popel a struska neuvedené pod číslem 19 01 11	O
19 01 14 ²⁾	Jiný popílek neuvedený pod číslem 19 01 13	O
19 01 02 ¹⁾	Železné materiály smíchané z pevných zbytků po spalování	O

Tabulka č. 10

¹⁾ Případ produkce směsi popelovin s tímto druhem odpadu nastává pouze při úplném výpadku technologie separace železných materiálů

²⁾ Netýká se popílků z dioxinového filtru

Nakládání s odpady bude provedeno za následujících podmínek:

- e) Směsný odpad vznikající netříděním a společným shromažďováním výše uvedených druhů odpadů kategorie O („ostatní“) bude předáván oprávněné osobě a veden v evidenci pod jednotným katalogovým číslem převládajícího druhu odpadu 19 01 12 Jiný popel a struska neuvedené pod číslem 19 01 11 kategorie „O“.
- f) Původce je povinen nakládat se směsným odpadem tak, aby nedošlo k poškození životního prostředí, tedy odstranit ho v souladu s platnou legislativou ČR na zařízení schváleném krajským úřadem, odpovídajícím skutečným vlastnostem směsného odpadu, a je odpovědný za škody způsobené nevhodným nakládáním s tímto odpadem.
- g) Osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností odpadu směsi strusky a popílku nezbavuje jeho původce povinnosti nakládat se směsným odpadem tak, aby nedošlo k poškození životního prostředí, a odpovědnosti za škody způsobené nevhodným nakládáním s odpadem.
- h) Dle § 6 odst. 4 zákona o odpadech je původce povinen průběžně ověřovat, zda směsný odpad (směs strusky a popílku) nemá nebezpečné vlastnosti. Způsob a četnost ověřování je stanovena pověřenou osobou v osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností odpadů.“

Podstatou změny provedené žalovaným tak bylo ponechání podmínky 3.9 stávajícího integrovaného povolení (povinnost žalobce vyvést v termínu do 30.6.2009 z technologie produkce popelovin popílek z dioxinového filtru a jeho separátní zpracování) a tomu korespondující změna nově uděleného souhlasu k upuštění třídění nebo odděleného zpracování odpadů (tento souhlas se nevztahuje na popílek z dioxinového filtru).

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný sice dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo nedostatečně odůvodněné, sám však své závěry odůvodnil zcela nedostatečně. Správnímu orgánu prvního stupně vytkl, že vycházel z podkladu předloženého žalobcem (studie vypracovaná Ústavem chemických procesů AV ČR s názvem „Zhodnocení technologie zpracování popílku z katalytického filtru spalovny komunálních odpadů T. a. s. z hlediska současně platné legislativy POP“), ač jím nebyl vázán, a nezabýval se otázkou, zda zpracování popílku z katalytického dioxinového filtru není z hlediska zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku vhodnější než jeho smíchání s ostatními popelovinami ve směsi zpracovávané jako výrobek SPRUK a ani k tomu neučinil relevantní srovnání. Žalovaný se tímto srovnáním rovněž nezabýval, neprovedl relevantní zjištění ani dokazování, věc ani v souladu se správním řádem správnímu orgánu prvního stupně nevrátil k dalšímu řízení a bez dalšího dospěl k nepodloženému závěru o údajné nedostatečnosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Takový postup je podle žalobce z hlediska relevantních procesních i hmotněprávních předpisů nesprávný a ve zjevném rozporu zejména

s ustanovením § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalovaný se zabýval otázkou, zda zrušení podmínky separátního zpracování popílku z katalytického filtru je či není v rozporu se smyslem a účelem zákona o integrované prevenci, pouze tak, že po velmi stručném a ne zcela přesném shrnutí skutkového stavu a z kontextu vytržené citace z výše uvedené studie Ústavu chemických procesů AV ČR bez dalšího uvedl, že „spornou podmínku je potřeba v integrovaném povolení ponechat“. Pominul přitom zcela argumentaci žalobce obsaženou ve vyjádřeních ze dne 9.4.2009 a 30.6.2009, podpořenou navíc i vyjádřením České inspekce životního prostředí, že veškeré postupy a metody, které žalobce v souvislosti se vznikem a nakládáním s popelovinami používá, jsou prováděny plně v souladu s příslušnými právními předpisy, resp. v souladu s nejlepšími dostupnými technikami (BAT), které jsou obsaženy v příslušném dokumentu BREF. Těmito postupy je totiž zaručeno nejen plnění předepsaných emisních limitů, ale je tím naplněn též účel zákona o integrované prevenci, tedy zajištěna vysoká ochrana životního prostředí jako celku. Cílem zákona o integrované prevenci je podle žalobce právě dosažení tzv. vyššího stupně ochrany životního prostředí, čehož je dosahováno použitím tzv. nejlepších dostupných technik (BAT), které představují výrobní postupy nejvíce šetrné k životnímu prostředí, které jsou aplikovatelné za standardních technických a ekonomických podmínek. Souhrn evropských nejlepších dostupných technik je pak uveden v referenčních dokumentech o BAT (BREF), které připravuje Evropská komise ve spolupráci s různými subjekty včetně nevládních organizací i samotných členských států. V tomto smyslu podle žalobce žalovaný ignoroval ustanovení § 2 písm. e) zákona o integrované prevenci.

Závěr žalovaného se podle žalobce rovněž nepřipustně opírá o spekulaci budoucích případných škod způsobených nesprávným použitím certifikovaného výrobku SPRUK ze strany třetích osob – žalovaný podle žalobce ignoruje závaznost právních předpisů pro takové třetí osoby a již dnes předjímá jejich budoucí porušení. Současně žalovaný odkázal na možnou budoucí změnu příslušných limitů – i takový poukaz je podle žalobce nepřipadný, neboť z § 18 zákona o integrované prevenci vyplývá, že podmínky stanovené v integrovaném povolení podléhají pravidelnému přezkumu z hlediska možných budoucích změn emisních limitů, nejlepších dostupných technik (BAT), plánů imisního zatížení regionu (zájmové lokality) atd. Jestliže tedy v budoucnu k těmto změnám v závazných předpisech dojde, bude na tyto změny muset reagovat i žalobce.

Konečně pak žalobce poukázal na to, že podle § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci není oprávněn příslušný správní orgán při stanovení závazných podmínek předepisovat použití konkrétní BAT metody či technologie, neboť k výběru konkrétní BAT metody či technologie je oprávněn provozovatel technologie.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí neporovnává oba způsoby nakládání s popílky z dioxinového filtru, se nezakládá na pravdě. Jako jeden z podkladů rozhodnutí si žalovaný vyžádal vyjádření odboru integrované prevence a IRZ Ministerstva životního prostředí. K tomuto kroku přistoupil v souladu s ustanovením § 13 odst. 7 a § 29 písm. f) a g) zákona o integrované prevenci. Odbor integrované prevence žalovaného ve vyjádření z 1.6.2009 uvedl, že zrušení podmínky separátního zpracování popílku z dioxinového filtru považuje za pochybení při použití nejlepších dostupných technik a porušení principu integrované prevence. Toto vyjádření bylo jedním z podkladů napadeného rozhodnutí, žalobce s ním byl seznámen a vyjádřil se k němu. Žalovaný byl povinen z tohoto vyjádření podle § 13 odst. 7 zákona o integrované prevenci vycházet, proto jeho převážnou část převzal do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ke změně rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně žalovaný přistoupil proto, že by vrácení věci nebylo ve prospěch žalobce – předmětem prvostupňového rozhodnutí byly i další změny integrovaného povolení, jež žalovaný potvrdil.

Žalovaný dále vyjádřil nesouhlas s námitkou žalobce, že porušil ustanovení § 50 správního řádu. Integrovaným povolením se nahrazují povolení, která by jinak byla vydávána podle složkových předpisů zajišťujících standardy kvality životního prostředí. V řízení o integrovaném povolení jde o vyšší stupeň ochrany životního prostředí, než zajišťují složkové předpisy. Proto povolující úřady stanovují provozovatelům specifické podmínky pro provoz těchto zařízení, jakými jsou např. emisní limity a další podmínky nad rámec složkových předpisů. Emisní limity mohou být i přísnější než emisní limity stanovené podle těchto předpisů. Nelze nijak dovodit, že by žalobce na změnu integrovaného povolení spočívající ve zrušení podmínky separátního zpracování popílku z katalytického filtru měl právní nárok. Proto musí povolující úřad zkoumat, zda zrušení stanovené podmínky nebude v rozporu se smyslem a účelem zákona, tj. dosažení vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku. Žalovaný nepovažoval za právně relevantní ani argument, že nyní spornou podmínku v původním integrovaném povolení navrhl sám žalobce. Samotná nevhodnost původně žalobcem zamýšlené metody zpracování popílku z dioxinového filtru nemůže být důvodem pro zrušení sporné podmínky, neboť tato podmínky nebyla v rozhodnutí vázána (a ani nemohla být) na užití konkrétní metody.

Žalobci byl již dříve udělen souhlas k upuštění od třídění a odděleného shromažďování popelovin ze spalování odpadů; vzniklá směs strusky a vypraného popílku je využívána jako certifikovaný výrobek SPRUK. Souhlas udělený podle složkového předpisu převzal správní orgán prvního stupně do rozhodnutí o změně integrovaného povolení. Žalovaný se ztotožnil s argumentací správního orgánu prvního stupně, že jde o certifikovaný výrobek, u kterého byly vyloučeny nebezpečné vlastnosti. Sporná podmínka však měla zajistit, aby se do výrobku SPRUK nedostal popílek s nejvyšším obsahem dioxinů (které patří do skupiny tzv. persistentních organických polutantů). Při nesprávném použití tohoto výrobku, za které žalobce nemůže ručit, se tyto látky mohou dostat do životního prostředí ve zvýšené míře ve srovnání s výrobkem SPRUK bez popílku z dioxinového filtru. Proto žalovaný považoval spornou podmínku za opatření vedoucí k zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku, tedy za opatření, které je právě prostředkem integrované prevence. Prevencí je v tomto případě předcházení zvýšenému ukládání dioxinů do životního prostředí eliminací podílu popílku s mnohonásobně vyšším obsahem dioxinů než mají ostatní popeloviny. Ponechání podmínky separátního zpracování popílku z dioxinového filtru v integrovaném povolení tak žalovaný považoval za nutné též s ohledem na zásadu předběžné opatrnosti, jak je stanovena v § 13 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů.

Rozhodnutí žalovaného je rovněž v souladu s tzv. Stockholmskou úmluvou, jíž se signatářské státy zavázaly k omezení výroby, používání a vypouštění vybraných látek persistentních organických polutantů do životního prostředí. Studie AV ČR předložená žalobcem v závěru konstatuje, že všechny vstupní materiálové proudy popelovin mohou být odstraňovány nebo využívány jiným způsobem než způsoby uvedenými v části 1 přílohy V nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 850/2004, neboť koncentrační limity sledovaných látek jsou nižší než hodnoty uvedené v příloze IV nařízení Rady (ES) č. 1195/2006. Dále však studie uvádí, že produkovaný materiál SPRUK obsahuje zbytkové koncentrace POP látek. V případě, že je daný materiál použit v souladu s deklarovaným postupem, tj. není použit ve svrchní půdní vrstvě, je vyloučeno vyluhování POP látek, neboť jsou pevně vázány v matrici popelovin. Eliminace biodostupnosti POP byla prokázána

experimentálně. Tato studie tedy vycházela ze standardů kvality životního prostředí, žalovaný však vycházel z požadavků integrované prevence – proto dospěl k závěru, že je vhodnější popílek z dioxinového filtru do směsi SPRUK nepřimíchávat, ale zpracovat jej separátně. Pro žalovaného je především podstatný řádový rozdíl obsahu dioxinů v popílku z dioxinového filtru a v ostatních popelovinách. Žalovaný rovněž zdůraznil, že autoři studie pracovali pouze s jedním reprezentativním odběrem pro stanovení obsahu dioxinů. S ohledem na to, že složení všech popelovin, tj. i popílku, je dáno hlavně složením spalovaného odpadu, nelze učinit bezpečný závěr o tom, že koncentrační limit stanovený přímo aplikovatelným nařízením EU nemůže být v příslušném podílu popílku překračován.

Pokud žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho argumentací obsažené v žalobě zmiňovaných vyjádřeních, žalovaný uvedl, že vyjádření České inspekce životního prostředí neobsahuje jednoznačnou podporu vypuštění sporné podmínky, neboť toto vyjádření uvádí, že k oddělenému shromažďování popílku by byl důvod, pokud by obsah dioxinů překračoval koncentrační limit stanovený v příloze IV nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 850/2004, že není žádoucí posilování negativních vlivů vůči životnímu prostředí a oddělené shromažďování popelovin považuje za realizovatelné a vhodnější. Co se týče vyjádření samotného žalobce z 9.4.2009 a 30.6.2009, ta se svým obsahem nezabývají eliminací popílku z dioxinového filtru od ostatních popelovin. Obě vyjádření obsahovala popis skutečností, jež žalovaný nijak nepopíral (vysoká úroveň technologie spalovny, oddělené toky popelovin, vypírání a skladování popílků a ložového popela, podlimitní obsah škodlivin ve výrobku SPRUK apod.). Ve vyjádření z 9.4.2009 se žalobce zabýval obsahem persistentních látek v popelovinách produkovaných spalovnou obecně, nikoliv obsahem dioxinů v popílku z dioxinového filtru, o který se jednalo. Dále pak popisoval technologii kyselé vypírky popílků, již označil za technologii BAT. Podle žalovaného je však kyselá vypírka sice BAT technikou, ale pouze pro snížení obsahu kovů, nikoliv pro snížení obsahu persistentních organických polutantů. Jedinou BAT technikou snižující obsah persistentních organických polutantů je v referenčním dokumentu BREF o spalování odpadů v kapitole 4.6.3 uvedena recirkulace popílku do spalovací komory. Takovou techniku však žalobce nepoužívá. Žalobce se ve svých vyjádřeních nevěnoval zásadním otázkám odlišných vlastností popílku z dioxinových filtrů a kolísání obsahu dioxinů v závislosti na složení odpadů. Ve vyjádření z 30.6.2009 opakoval žalobce svou argumentaci a navrhl jako důkaz místní šetření. Žalovaný navrhané důkazy neignoroval, pouze je se stručným odůvodněním odmítl, neboť měly dokládat skutečnosti, jež žalovaný nezpochybňoval. Žalovaný nestanovil žalobci, že musí použít metodu zpracování popílku, která se žalobci neosvědčila, ale uvedl, že nevhodnost vyvíjené metody zpracování nemůže být samotným důvodem k tomu, aby byla sporná podmínka o separaci popílku z dioxinového filtru vypuštěna. Ve sporné podmínce není způsob separátního zpracování popílku z dioxinového filtru konkretizován. Účelem sporné podmínky je to, aby se popílek s nejvyšším obsahem persistentních organických polutantů nedostal do výrobku SPRUK, a tak byl zajištěn vysoký stupeň ochrany životního prostředí jako celku. Předjímání možného nesprávného nakládání s výrobkem, které žalobce nemůže vyloučit, není nepřipustnou spekulací, ale uplatněním principu předběžné opatrnosti a naplňováním smyslu zákona o integrované prevenci.

Ze správního spisu vplynuly tyto pro věc relevantní skutečnosti:

Žalobce dne 4.12.2008 oznámil s odkazem na ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o integrované prevenci zamýšlenou změnu technologie, konkrétně nepřistoupit k separátnímu zpracování popílku z dioxinového filtru od 1.10.2009, jak bylo uloženo bodem 3.9 integrovaného povolení. Zároveň žalobce požádal, aby tato podmínka, kterou při vydávání

původního integrovaného povolení sám navrhl, byla z integrovaného povolení vypuštěna. Žalobce uvedl, že formulaci této podmínky při projednávání obsahu integrovaného povolení v roce 2004 sám navrhl nad rámec tehdejších i současných legislativních požadavků s tím, že se domníval, že v té době jím vyvíjená technologie separátního zpracování popílku z dioxinového filtru bude funkční. Vývoj této technologie byl veden jako evropský výzkumný program EUREKA s názvem „Minimalizování emisí persistentních organických látek při provozu spalovny komunálních odpadů“ v letech 2006-2007. Při tomto výzkumném programu žalobce zjistil, že žádný popílek ze spalovny, tedy ani popílek z dioxinového filtru, nemá nadlimitní obsah PCDD/F a nemá tedy nebezpečné vlastnosti (nejde o persistentní organický polutant). Více než 75 % popílku z dioxinového filtru tvoří rozpustný podíl chloridů, oxychloridů a síranů kovů. Tyto kovy jsou po kontaktu s vodným prostředím mobilní a tedy potenciálně nebezpečné pro životní prostředí. To znemožňuje standardní využití popílku jako náhrady cementu při silicifikačních procesech, kdy se využívá reaktivity a pucolánových vlastností přítomných hlinitokřemičitanů (obsah těchto reaktivních složek je cca desetkrát nižší v popílku z dioxinového filtru než v jiných popílcích). Množství popílku z dioxinového filtru je minoritní, tvoří méně než 1 % ze všech popílků a méně než 0,1 % ze všech popelovin. V projektu EUREKA ověřovaná metoda žalobce není (právě pro vysoký obsah rozpustných anorganických solí) použitelná. Hlavním důvodem je tavení těchto solí při detoxikaci. Žalobce k této žádosti připojil vlastní zprávu o technických problémech spojených s praktickou poloprovozní aplikací své metody dehalogenace popílku z dioxinového filtru, která uvedla, že na základě výsledku laboratorních experimentů byla provedena dehalogenace v míchaném reaktoru se vsádkou 25 kg popílku. Po ukončení experimentu a vypnutí míchání došlo k zatuhnutí systému v důsledku sintračního procesu. V zatvrdlém materiálu nebyly toxické složky PCDD/F analyticky detekovány – míra detoxikace byla tedy prakticky 100%, ale efekt tavení byl technologicky nepřekonatelným rizikem.

Žalobce dále ke svému oznámení a žádosti připojil studii ústavu chemických procesů AV ČR nazvanou „Zhodnocení technologie zpracování popílku z katalytického filtru spalovny komunálních odpadů T. a.s. z hlediska současně platné legislativy POP“. Pokud jde o současně užívanou technologii v zařízení žalobce, studie konstatuje, že popílek je ze spalin odlučován v kotli, v elektrostatickém odlučovači a na katalytickém filtru. Spojené frakce popílku jsou vedeny do sila popílku následně vypírány pomocí kyselé technologické vody z prvního stupně pračky spalin. Vypraný popílek je smíchán se struskou v bunkru strusky. Z rozboru popílku z katalytického filtru odebraného dne 13.5.2008 vyplynulo, že popílek je tvořen převážně rozpustnými solemi s nízkým obsahem nerozpustných alumino-silikátů. V odebraném vzorku popílku z katalytického filtru byl zjištěn obsah toxických PCDD/F ve výši 11 ng na gram popílku. Z vlastních dat žalobce studie učinila závěr, že koncentrace PCDD/F v popílcích z katalytického filtru kolísá dlouhodobě kolem hodnoty 7,9 ng na gram popílku. Žalobcem byl dlouhodobě sledován i obsah PCDD/F v popílku odloučeném v kotli a elektrostatických odlučovačích. Suma PCDD/F v těchto popílcích se pohybovala v rozmezí 0,32 – 0,78 ng na gram popílku. Studie rovněž konstatuje, že z celkového toku popelovin tvoří popílek z katalytického filtru pouze marginální část (na vstupu vyluhovacího procesu 0,9 %, na výstupu cca 0,3 % popelovin). Pokud jde o certifikovaný výrobek SPRUK, který je žalobcem vyráběn ze směsi produkovaných popelovin, jedná se o materiál používaný jako konstrukční materiál pro vrstvy vozovek a pro násypy a zásypy. Obsah PCDD/F zjištěný dvěma analýzami činil 0,097 a 0,14 ng na gram sušiny. Studie rovněž uvádí, že ekotoxicita popelovin a výrobku SPRUK byla již dříve (v roce 2006) ověřována samostatnou studií, která potvrdila závěr, že žádná ze sledovaných látek v materiálu nepřekročila koncentraci, která může mít negativní účinky na zdraví člověka nebo jednotlivé složky životního prostředí, a při dodržení pro výrobek předepsaných aplikačních postupů nedochází k uvolňování

persistentních organických polutantů do životního prostředí. Závěrem studie konstatuje, že použitá technologie kyselé vypírky popílků je jednou z doporučených technologií BAT, všechny vstupní materiálové proudy popelovin nedosahují koncentračních limitů sledovaných látek podle přílohy IV nařízení Rady (ES) č. 1195/2006, vypírkou popílku v technologické vodě dochází k převedení množství těžkých kovů do nerozpustné formy a zabránění jejich vstupu do životního prostředí, v technologické vodě vedené do kanalizace nebylo nalezeno ani stopové množství persistentních organických polutantů, produkovaný výrobek SPRUK obsahuje zbytkové koncentrace persistentních organických polutantů, nicméně v případě, že je materiál použit v souladu s deklarovaným postupem (nikoliv ve svrchní půdě), je vyloučeno vyluhování persistentních organických polutantů do životního prostředí.

V řízení o změně integrovaného povolení správní orgán prvního stupně obdržel mj. stanovisko České inspekce životního prostředí ze dne 28.1.2008. Toto stanovisko konstatuje, že pro oddělené shromažďování popílků není žádný zákonný důvod, neboť se jedná podle katalogu odpadů o jeden druh odpadu. K oddělenému shromažďování by byl důvod pouze v případě, pokud by obsah PCDD/F v popílku z katalytického filtru překračoval koncentrační limit ve výši 15 ng/g. Dalším důvodem pro oddělené shromažďování popílku z katalytického filtru může být podle stanoviska České inspekce životního prostředí fakt, že stávající integrované povolení tuto podmínku obsahuje a obecně není žádoucí, aby změny integrovaného povolení znamenaly posílení negativních vlivů na životní prostředí. Vzhledem k tomu, že v současné době je popílek z katalytického filtru vypírán současně s ostatními popílky a vzhledem ke složení popílku, považuje Česká inspekce životního prostředí tuto technologii za nejlepší dostupnou techniku, a proto i ohledem na procentuální zastoupení tohoto popílku a vzájemný poměr PCDD/F netrvá na zachování této podmínky. Za zcela špatný postup podle České inspekce životního prostředí je nutno považovat oddělené shromažďování popílku z katalytického filtru bez jeho dalšího zpracování. Za nedostatečně zdůvodněný považovala Česká inspekce životního prostředí požadavek na upuštění od třídění nebo odděleného shromažďování popela a strusky a popílku (konstatuje však, že tato výjimka byla žalobci udělena již dřívějšími složkovými rozhodnutími).

V rámci řízení před správním orgánem prvního stupně uplatnilo své námítky rovněž občanské sdružení A. Obsahem těchto námitek v zásadě byla zejména výhrada proti tomu, že v provozu žalobce dochází ke smísení popílku (jak z elektrostatického odlučovače, tak z katalytického filtru) s ostatními popelovinami (tj. ložovým popelem a škvárou). Tento postup podle uplatněné námítky odporuje popisu BAT technologií a postupů pro spalování odpadů a tzv. Stockholmské úmluvě v případě, že jsou produkované popeloviny využívány k tvorbě např. stavebních hmot. Občanské sdružení A. tak v první řadě brojilo proti převzetí již udělených výjimek pro neoddělené zpracování odpadu do změněného integrovaného povolení. V souvislosti s touto stěžejní námítkou bylo pak rovněž namítáno, že není vhodné vypustit dosavadní podmínku integrovaného povolení ukládající žalobci povinnost do 30.6.2009 vyvést z technologie produkce popelovin popílek z dioxinového filtru a zpracovat jej separátně s ohledem na to, že tento popílek je zpracováván s ostatními popelovinami do podoby certifikovaného výrobku SPRUK. Bylo rovněž namítáno, že žalobcem ověřovaná metoda zpracování popílku z dioxinového filtru není prosta technologických problémů, nicméně není nemožná, nadto existují i jiné možnosti zpracování tohoto popílku.

V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se k podstatě sporu konstatuje, že žalobce ohlásil plánovanou změnu v provozu zařízení, která spočívá v nezpracování popílku z dioxinového filtru zvláště tak, jak mu ukládá podmínka č. 3.9 integrovaného povolení, a požádal o změnu integrovaného povolení v podobě vypuštění této podmínky.

Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že na základě podkladů předložených žalobcem (byla citována studie Ústavu chemických procesů AV ČR) dospěl podle § 19a odst. 2 zákona o integrované prevenci k závěru, že žalobcem ohlášená změna není podstatnou změnou provozu zařízení, nicméně že je nutné provést změnu integrovaného povolení. V dalším textu odůvodnění rozhodnutí se zabývá zejména vypořádáním námitek občanského sdružení A. Argumentaci správního orgánu prvního stupně lze ve stručnosti shrnout tak, že žalobce užívá pro úpravu popílků z čištění spalin tzv. kyselou vypírku, která účinně odstraňuje kontaminaci popílku zejména těžkými kovy a je schválenou technikou BAT. Výsledky předložených měření splňují koncentrační limity stanovené právními předpisy. Ze směsi popelovin je vyráběn certifikovaný výrobek SPRUK, jeho certifikace byla předložena již při vydání původního integrovaného povolení a výsledky kontrolního sledování výskytu PCDD/F na výstupu ze zařízení nepotvrzují překračování limitních hodnot. Pokud použitá technologie splňuje zákonné podmínky a je v souladu s BAT, výběr technologie použité v zařízení je čistě na provozovateli zařízení.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podalo občanské sdružení A. odvolání, jehož obsah byl obdobný námitkám uplatněným již v průběhu řízení.

Žalovaný si s odkazem na ustanovení § 13 odst. 7 zákona o integrované prevenci vyžádal vyjádření odboru integrované prevence Ministerstva životního prostředí a vyjádření Ministerstva zdravotnictví. Ministerstvo zdravotnictví žalovanému sdělilo, že se projednávaná věc nedotýká zájmů sledovaných orgánem veřejného zdraví. Odbor integrované prevence žalovaného ve svém vyjádření uvedl, že smíchávání ložového popele s popílky z čištění spalin resp. z dioxinového filtru je v rozporu s dokumentem BREF pro spalování odpadů a se směrnicí BAT/BEP Stockholmské úmluvy. Technologie kyselé vypírky popelů je sice doporučena dokumentem BREF ke spalování odpadů jako BAT, nicméně jejím účelem je zejména odstranění těžkých kovů z kotlového popele a popílku. Není tedy určena ke snížení obsahu persistentních organických polutantů v těchto odpadech. Směrnice BAT/BEP Stockholmské úmluvy stanoví v bodě 6.5.2, že smíchávání ložového popele, který je dále používán (např. jako stavební materiál), s popílky z čištění spalin není považováno za nejlepší dostupnou techniku. Ačkoliv tedy nedochází k překročení zákonných koncentračních limitů, je změna integrovaného povolení, která je v rozporu s referenčním dokumentem o nejlepších dostupných technologiích spalování odpadů, porušením principu integrované prevence. Žalobce proti tomuto vyjádření uplatnil námitku, že vyjádření zaměňuje různé druhy odpadů, jež žalobce produkuje, a to ložový popel (popel a struska z kotle) a popílky z čištění spalin. Dokument BREF v kapitole 4.6.2. mj. uvádí, „že *míchání zbytků z čištění spalin s ložovým popelem způsobuje znečištění ložového popele. Díky vyššímu obsahu kovů, vyluhovatelnosti kovů a organickému obsahu zbytků z čištění spalin je snížena environmentální kvalita ložového popele. To omezuje cíle následného využití ložového popele. Oddělení ložového popele a zbytků z čištění spalin spočívá v odděleném sběru, skladování a transportu obou pecních toků. To zahrnuje např. specializovaná skladovací síla a kontejnery a specifické systémy nakládání s jemnými a prachovými zbytky z čištění spalin*“. Reálné nakládání s ložovým popelem v technologii provozované žalobcem spočívá v odděleném toku od zbytků z čištění spalin, ložový popel je separátně odlučován z technologie, separátně čištěn, separátně deponován. Obdobně se nakládá s popílky z čištění spalin. Podle žalobce je tedy postupováno v souladu s dokumentem BREF, neboť je realizován oddělený tok obou pecních toků (ložového popele a popílků z čištění spalin).

Žalovaný v rozhodnutí napadeném žalobou ke spornému okruhu otázek po shrnutí podkladů rozhodnutí, jež byly výše rekapitulovány, konstatoval, že kyselá vypírka

doporučovaná dokumentem BREF jako BAT technologie ke spalování odpadů neslouží ke snížení obsahu persistentních organických polutantů, ale je určena k odstranění těžkých kovů z popílků. Správní orgán prvního stupně sice ve svém rozhodnutí při zrušení podmínky neargumentoval použitím této technologie, ale žalovaný shledal odůvodnění vypuštění této podmínky jako nedostatečné. Správní orgán prvního stupně vycházel ze studie předložené žalobcem, podle níž současný způsob zpracování popílků včetně popílků z katalytického filtru je plně v souladu s platnou legislativou. Podle žalovaného se však měl správní orgán prvního stupně zabývat úvahou, zda separátní zpracování popílku z katalytického dioxinového filtru (tedy popílku, v němž je obsah persistentních organických polutantů cca 30x vyšší než v popílcích z elektrofiltru a z kotle), ať již bude provedeno přímo žalobcem, nebo ať již bude popílek předán ke zpracování jiné osobě, není z hlediska zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí vhodnější než jeho smíchání se všemi ostatními popelovinami ve směsi zpracovávané jako výrobek SPRUK. Pokud žalobce dospěl k závěru, že jím ověřovaná metoda na snížení obsahu persistentních organických polutantů v popílku je pro něj v praxi nevhodná, nemůže to být samo o sobě důvodem k vypuštění příslušné podmínky. S ohledem na následné využití výrobku SPRUK je vyloučení popílku s nejvyšším obsahem persistentních organických polutantů opatřením k zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku v souladu s § 1 zákona o integrované prevenci. Žalovaný uvedl, že v dokumentu BREF jsou v kapitole 4.6.11 popsány i jiné techniky, jako je například solidifikace za použití cementu. Při svém rozhodnutí vzal žalovaný rovněž v úvahu, že materiál SPRUK obsahuje zbytkové koncentrace persistentních organických polutantů a že jejich vyluhování je vyloučeno za podmínky, že je výrobek použit v souladu s deklarovaným postupem, tj. pokud není použit ve svrchní půdní vrstvě a mimo stálý kontakt s vodou. Při nesprávném použití tohoto výrobku se tedy mohou persistentní organické polutanty dostat do životního prostředí.

Městský soud v Praze při rozhodování o podané žalobě vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“). Soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Vedly ho k tomu následující důvody:

Podle § 1 odst. 1 zákona o integrované prevenci je účelem tohoto zákona, v souladu s právem Evropských společenství, dosáhnout vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku uplatněním integrované prevence a omezování znečištění vznikajícího činnostmi uvedenými v příloze č. 1 k tomuto zákonu. Pro naplnění tohoto cíle slouží zejména důsledná orientace technologických postupů provozovatelů zařízení na tzv. nejlepší dostupné techniky. Proto také podle § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci platí, že při stanovení závazných podmínek provozu, zejména emisních limitů, příslušný úřad vydávající integrované povolení vychází z použití nejlepších dostupných technik na základě hledisek uvedených v příloze č. 3 k zákonu o integrované prevenci se zřetelem k technickým charakteristikám zařízení, jeho umístění a místním podmínkám životního prostředí, aniž by však předepisoval použití jakékoli konkrétní metody či technologie. Takto stanovené emisní limity nesmí být mírnější než emisní limity, které by jinak byly stanoveny podle zvláštních právních předpisů.

Nejlepší dostupná technika je definována v ustanovení § 2 písm. e) zákona o integrované prevenci jako nejúčinnější a nejpokročilejší stadium vývoje technologií a činností a způsobů jejich provozování, které ukazují praktickou vhodnost určitých technik navržených k předcházení, a pokud to není možné, tak k omezování emisí a jejich dopadů na životní prostředí, přičemž technikami se rozumí jak použitá technologie, tak způsob, jakým je zařízení navrženo, vybudováno, provozováno, udržováno a vyřazováno z provozu,

dostupnými technikami se rozumí techniky vyvinuté v měřítku umožňujícím zavedení v příslušném průmyslovém odvětví za ekonomicky a technicky přijatelných podmínek s ohledem na náklady a přínosy, pokud jsou provozovateli za rozumných podmínek dostupné bez ohledu na to, zda jsou používány nebo vyráběny v České republice, a nejlepšími se rozumí nejúčinnější technika z hlediska dosažení vysoké úrovně ochrany životního prostředí; při určování nejlepší dostupné techniky se přihlíží k hlediskům uvedeným v příloze č. 3 k zákonu o integrované prevenci.

Příloha č. 3 k zákonu o integrované prevenci vymezuje mezi jinými jako základní hlediska, k nimž úřad přihlíží při určování nejlepších dostupných technik buď obecně, anebo v určitých případech, se zřetelem k očekávaným nákladům a přínosům plánovaného opatření a se zřetelem k principům prevence a předběžné opatrnosti, podporu zhodnocování a recyklace látek, které vznikají nebo se používají v technologickém procesu, případně zhodnocování a recyklace odpadu, technický pokrok a změny vědeckých poznatků a jejich interpretaci, charakter, účinky a množství příslušných emisí, požadavek prevence nebo omezení celkových dopadů emisí na životní prostředí a rizik s nimi spojených na minimum a v neposlední řadě informace o stavu a vývoji nejlepších dostupných technik a jejich monitorování zveřejňované Evropskou komisí nebo mezinárodními organizacemi.

Výše uvedené znamená, že soubor podmínek integrovaného povolení představuje ad hoc stanovenou konkrétní aplikaci nejlepších dostupných technik na konkrétní provozované zařízení. Jinak řečeno, závazné podmínky integrovaného povolení, za nichž lze zařízení provozovat, vymezují rámec nejlepších dostupných technik pro toto zařízení. Proto též podmínka separátního zpracování popílku z dioxinového filtru byla v tomto ohledu vymezením nejlepší dostupné techniky v konkrétním zařízení podle § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci. V tomto smyslu lze již na tomto místě konstatovat, že jednotlivé konkrétní podmínky integrovaného povolení nemusí již z povahy věci plně korespondovat, resp. zůstat pouze na úrovni vymezení nejlepších dostupných technik (BAT) v příslušném referenčním dokumentu Evropské komise (BREF); ustanovení § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci ukládá správnímu orgánu, aby při formulování podmínek integrovaného povolení k takto vymezeným nejlepším dostupným technikám přihlížel, ovšem za zohlednění i dalších výše uvedených hledisek.

Žalobce disponoval integrovaným povolením, v němž s ohledem na výše uvedený účel zákona o integrované prevenci a s ohledem na aplikaci zásady nejlepších dostupných technik byla formulována podmínka, aby do 30.6.2009 vyvedl z technologie produkce popelovin popílek z dioxinového filtru a zpracovával jej nadále separátně. To znamená, že do tohoto data součástí jeho technologie bylo neoddělené zpracování popílku z dioxinového filtru, resp. jeho zpracování společně s ostatními popelovinami vznikajícími při spalovacím procesu (ložový popel, popílek z elektrostatických odlučovačů).

Žalobce před uplynutím data stanoveného v příslušné podmínce oznámil správnímu orgánu prvního stupně, že tuto podmínku nehodlá naplnit, neboť uvažovaná technologie, k níž prozatím nepřistoupil, a kterou pouze ověřoval z hlediska praktické průmyslové aplikovatelnosti, není průmyslově využitelná. Dalším argumentem žalobce bylo, že konečný produkt zpracování popelovin (certifikovaný výrobek SPRUK) splňuje veškeré koncentrační limity sledovaných látek (zejména PCDD/F), k separátnímu zpracování popílku z katalytického dioxinového filtru tak není důvod. Podstatou tohoto ohlášení tedy bylo, že podmínku integrovaného povolení, již žalobce spojoval s možností aplikace jedné konkrétní

technologické metody, považoval za nemožnou naplnit, neboť se tuto metodu nepodařilo uvést do průmyslové praxe.

Správní orgán prvního stupně vyhodnotil toto oznámení žalobce jako ohlášení změny v provozu zařízení podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o integrované prevenci („Provozovatel zařízení je povinen ohlásit úřadu plánovanou změnu v provozu zařízení“). S ohledem na toto posouzení posléze správní orgán prvního stupně přistoupil k aplikaci ustanovení § 19a zákona o integrované prevenci. Podle tohoto ustanovení platí, že dojde-li úřad na základě ohlášení plánované změny v provozu zařízení podle § 16 odst. 1 písm. b) k závěru, že se jedná o podstatnou změnu v provozu zařízení, vyzve provozovatele zařízení, aby úřadu ve lhůtě, kterou stanoví, podal žádost o změnu integrovaného povolení, přičemž může stanovit, které náležitosti žádosti se nevyžadují. Dojde-li úřad na základě ohlášení plánované změny v provozu zařízení podle § 16 odst. 1 písm. b), že se nejedná o podstatnou změnu v provozu zařízení, ale že je nezbytné provést změnu integrovaného povolení, provede změnu integrovaného povolení úřad. Podle § 2 písm. h) zákona o integrované prevenci se přitom změnou v provozu zařízení rozumí změna v užívání, způsobu provozu nebo rozšíření zařízení, která může mít účinky na zdraví člověka nebo životní prostředí, a podle § 2 písm. j) zákona o integrované prevenci se podstatnou změnou v provozu zařízení rozumí změna v provozu zařízení, která může mít podle uvážení správního úřadu, který je místně příslušný k vydání integrovaného povolení, významné nepříznivé účinky na člověka nebo životní prostředí; změna v provozu zařízení nebo rozšíření provozu zařízení se vždy považují za podstatné, když změna nebo rozšíření samy o sobě překračují prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu.

Městský soud v Praze z hlediska posouzení věci považuje s ohledem na výše citovaná ustanovení zákona o integrované prevenci za potřebné vyzdvihnout, že oznámení žalobce vůči správnímu orgánu prvního stupně nebylo oznámením o plánované změně v provozu zařízení. Žalobce naopak svým úkonem oznamoval, že k žádné změně v provozu zařízení, jak byla předpokládána, resp. uložena dosavadním integrovaným povolením, přistoupit nehodlá. Za těchto okolností bylo třeba na žalobcův úkon nahlížet jako na žádost o změnu podmínek integrovaného povolení a v řízení o tomto návrhu postupovat přiměřeně podle ustanovení § 3 – 15 zákona o integrované prevenci. To mj. znamená, že základním hlediskem pro posouzení navrhované změny podmínek integrovaného povolení (vypuštění podmínky separátního zpracování popílku z dioxinového filtru) musela být hlediska vymezená v ustanovení § 14 zákona o integrované prevenci, tedy rovněž hledisko splnění nejlepších dostupných technik. To vše při vědomí již výše uvedeného, tedy že dosavadní podmínka, o jejíž vypuštění žalobce usiloval, byla právě formulována z hlediska nejlepších dostupných technik, a to zejména, jak připouští sám žalobce, z hlediska dalšího lepšího zhodnocování a recyklace látek, které vznikají nebo se používají v technologickém procesu, případně zhodnocování a recyklace odpadu, a posílení prevence nebo omezení celkových dopadů emisí na životní prostředí a rizik s nimi spojených na minimum (stručně řečeno, podmínka byla formulována s ohledem na to, že je účelné, aby byl vyveden z konečného technologického zpracování proud popelovin obsahující nejvyšší zbytkové koncentrace PCDD/F látek a aby byly tyto popeloviny zpracovány odděleně mimo výrobek SPRUK).

Správní orgán prvního stupně však toto hledisko, jak vyplývá z odůvodnění jeho rozhodnutí, v zásadě pominul. Argumentace rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se zaměřuje na konstatování, že žalobcem doposud využívaný způsob konečného zpracování všech toků popelovin (ložový popel a zbytky po čištění spalin) do podoby certifikovaného výrobku SPRUK splňuje ve svém výsledku (certifikovaný výrobek pro stavební účely) podle

podkladů shromážděných v řízení koncentrační limity nebezpečných látek, a to v důsledku toho, že žalobce využívá ve svém provozu nejlepší dostupné techniky jak při čištění spalín (elektrostatický odlučovač, katalytický dioxinový filtr), tak především při čištění popelovin ze všech toků (tj. jak ložového popele a strusky, tak popílku z čištění spalín metodou kyselé vypírky). Pokud však jde o důvody samotného vyloučení popílku z dioxinového filtru z konečného zpracování ostatních popelovin, správní orgán prvního stupně se hledisky nejlepších dostupných technik a hledisky prevence znečišťování v podstatě vůbec nezabýval, omezil se na převzetí závěru žalobce, že oddělené zpracování popílku z dioxinového filtru není v provozu žalobce možné, neboť se žalobci nepodařilo v průmyslovém měřítku ověřit technologii, již pro toto oddělené zpracování zamýšlel. Takový postup však po právu žalovaný v napadeném rozhodnutí o odvolání označil za nesprávný.

Žalovaný vytkl správnímu orgánu prvního stupně to, že vycházel pouze ze studie předložené žalobcem, podle níž současný způsob zpracování popílků včetně popílku z katalytického filtru je plně v souladu s platnou legislativou. Podle žalovaného se však měl správní orgán prvního stupně zabývat úvahou, zda separátní zpracování popílku z katalytického dioxinového filtru (tedy popílku, v němž je obsah persistentních organických polutantů cca 30x vyšší než v popílcech z elektrofiltru a z kotle), ať již bude provedeno přímo žalobcem, nebo ať již bude popílek předán ke zpracování jiné osobě, není z hlediska zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí vhodnější než jeho smíchání se všemi ostatními popelovinami ve směsi zpracovávané jako výrobek SPRUK. Tato výhrada žalovaného je v kontextu výše uvedeného plně na místě, neboť vede ke stejnému závěru, jež formuloval již výše zdejší soud – úvaha správního orgánu prvního stupně byla nesprávná v tom, že pro vypuštění podmínky integrovaného povolení, která byla formulována s ohledem na hlediska vymezená v příloze č. 3 zákona o integrované prevenci s cílem ještě více do budoucna omezit možné znečištění životního prostředí, nepostačuje závěr, že použití dosavadní technologie vede k produkci výrobku, který základní limity obsahu sledovaných látek splňuje. Lze též souhlasit s názorem žalovaného, že pro takový závěr nepostačuje tvrzení žalobce, že jedna konkrétní technologie, pomocí které doufal příslušnou podmínku naplnit, je v jeho případě neaplikovatelná. Žalovaný po právu poukázal na to, že splnění podmínek integrovaného povolení nemůže být na konkrétní technologii vázáno. Žalobce přitom v řízení nenamítal, že by krom ověřované pokusné technologie, jež se ukázala průmyslově neaplikovatelnou, neexistovala jiná technologie nakládání se zbytky po čištění spalín, kterou by pro naplnění sporné podmínky mohl využít, popřípadě že by šlo v jeho případě o technologii neaplikovatelnou. Soud v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že Referenční dokument o nejlepších dostupných technologiích spalování odpadů Evropské komise (dostupný na informačním portálu Ministerstva průmyslu a obchodu www.ippc.cz) vymezuje v kapitole 4.6 jednotlivé technologie zpracování pevných zbytků, přičemž v podkapitole 4.6.11 se vymezuje celá řada dostupných technologií zpracování produktů z čištění spalín, aniž je předpokládáno jejich konečné zpracování společně s ložovým popelem či jinými popelovinami (s výjimkou podkapitoly 4.6.11.3 - Kyselá extrakce kotlového popele a popílku, u níž se však předpokládá u výsledného produktu skládkování, nikoliv užití jako stavební hmoty; signifikantní pro celou kapitolu 4.6 referenčního dokumentu ostatně je, že společné využití ložového popele a ostatních popelovin pro výrobu stavebního materiálu v rámci doporučené dostupné technologie neuvádí).

Pokud žalobce v žalobě namítal, že žalovaný výše uvedenou formulací vytkl správnímu orgánu nedostatek skutkových zjištění a nedostatečnost odůvodnění, sám však tuto vadu nenapravitel, a pokud svým rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil, jednal sám v rozporu s ustanovením § 50 správního řádu, soud neshledává tuto

námitku důvodnou. Tato námitka vychází z předpokladu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vytýkal správnímu orgánu prvního stupně nedostatek skutkových zjištění. Tak tomu však není. Žalovaný, byť nikoliv formulačně dokonale, ve svém rozhodnutí vyšel z toho, že důvody žalobce vymezené v žádosti o změnu integrovaného povolení a skutkové podklady, o něž se tyto důvody opíraly (studie o nemožnosti využít uvažovanou technologii a studie o „neškodnosti“ výsledného výrobku), samy o sobě nemohou vést ke zrušení podmínky integrovaného povolení, neboť pro její konstituování nebyly relevantní. Nejde tedy o to, že by správnímu orgánu byla vytýkána nedostatečná skutková zjištění, ale podstatou závěru žalovaného je, že správní orgán prvního stupně na základě svých skutkových zjištění učinil nesprávný právní závěr. O této podstatě úvah žalovaného svědčí jeho další formulace v tom smyslu, že pokud žalobce dospěl k závěru, že jím ověřovaná metoda na snížení obsahu persistentních organických polutantů v popílku je pro něj v praxi nevhodná, nemůže to být samo o sobě důvodem k vypuštění příslušné podmínky. S ohledem na následné využití výrobku SPRUK je vyloučení popílku s nejvyšším obsahem persistentních organických polutantů opatřením k zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku v souladu s § 1 zákona o integrované prevenci. Tento závěr žalovaného považuje soud s ohledem na výše uvedené za správný a jako důvod pro vydání napadeného rozhodnutí za dostatečný. V zásadě lze konstatovat, že co žalovaný vyslovil nad rámec tohoto jednoduchého závěru, je již jako rozhodovací důvod přebytné. Soud tak nepovažuje v zásadě za relevantní zabývat se zvláště otázkou, zda byla přípustná úvaha žalovaného o tom, že při nesprávném použití výrobku SPRUK hrozí uvolňování PCDD/F látek do životního prostředí, či úvaha o možném budoucím zpřísnění koncentračních limitů. Tyto úvahy byly již nadbytečné.

Stejně tak není z hlediska logiky napadeného rozhodnutí důvodná námitka žalobce, že se žalovaný v rozhodnutí nevypořádává s argumentací žalobce, kterou vnesl proti jednomu z podkladů rozhodnutí, a to vyjádření odboru integrované prevence Ministerstva životního prostředí. Lze souhlasit se žalobcem potud, že zmíněné vyjádření žalovaný nesprávně vydával za vyjádření podle § 13 odst. 7 zákona o integrované prevenci. Podle tohoto ustanovení ministerstvo životního prostředí zašle odvolání nebo rozklad proti rozhodnutí o žádosti a kopii žádosti k vydání integrovaného povolení včetně tohoto rozhodnutí Ministerstvu průmyslu a obchodu nebo Ministerstvu zemědělství podle oblasti jejich působnosti k posouzení, zda došlo k pochybení při použití nejlepších dostupných technik při stanovení závazných podmínek provozu. Odvolání nebo rozklad proti rozhodnutí o žádosti zašle dále Ministerstvu zdravotnictví, které se k odvolání vyjádří z hlediska ochrany veřejného zdraví. Tyto ústřední správní úřady zašlou své vyjádření do 15 dnů ode dne obdržení odvolání nebo rozkladu proti vydanému rozhodnutí. Ministerstvo životního prostředí nebo ministr životního prostředí při vydání rozhodnutí o odvolání nebo rozkladu z těchto vyjádření vychází. Je tedy zřejmé, že vyjádření odboru integrované prevence samotného žalovaného nemůže být závazným vyjádřením ve smyslu citovaného ustanovení, neboť není vydáváno příslušným subjektem. Nicméně podstatné pro posouzení námitky žalobce je, že žalovaný toto vyjádření pouze cituje v podkladech rozhodnutí, jeho závěry týkající se aplikace zásady nejlepších dostupných technik však v samotné části odůvodňující rozhodnutí vůbec v argumentaci neužívá. Městský soud opakovaně zdůrazňuje, že nosným důvodem napadeného rozhodnutí je nedostatečnost důvodů přednesených žalobcem pro zrušení podmínky integrovaného povolení, která byla formulována s ohledem na cíle integrované prevence a při respektování hledisek podle § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci.

Rozhodnutí žalovaného rovněž není v rozporu s vymezením nejlepších dostupných technik podle § 2 písm. e) zákona o integrované prevenci, ani s ustanovením § 14 odst. 3 téhož zákona, který výslovně zapovídá, aby podmínky integrovaného povolení určovaly

konkrétní technologii, již má provozovatel zařízení použít. Žalovaný svým rozhodnutím nijak neurčuje žalobci, jakou konkrétní techniku má k naplnění podmínky integrovaného povolení využít. Podmínka uvedená pod bodem 3.9 integrovaného povolení je z hlediska použitelné technologie zcela indiferentní (žalobce je povinen vyvést z technologie popílek z dioxinového filtru a zpracovávat jej separátně). Je to právě žalobce, kdo v zásadě po celou dobu řízení vychází z předpokladu, že tato podmínka byla vázána na konkrétní technologii, kterou se mu nepodařilo zavést, a že jejím ponecháním v integrovaném povolení je „nucen“ k nějaké konkrétní technologii. Tak tomu ovšem není. Referenční dokument o nejlepších dostupných technikách spalování odpadů vymezuje celou řadu technologií separátního zpracování zbytků po čištění spalin. Tím spíše není žalobci napadeným rozhodnutím ukládáno, aby využíval nějakou technologii, která s ohledem na konkrétní podmínky provozu není využitelná za standardních technických a ekonomických podmínek. Znovu je zapotřebí zdůraznit, že žalobce nenavrhoval zrušení sporné podmínky integrovaného povolení proto, že neexistuje z různých důvodů žádná dostupná technologie pro naplnění této podmínky, ale uplatnil pouze důvod, že jedna konkrétní uvažovaná technologie není využitelná. Takový důvod je, jak již bylo výše rozvedeno, nedostatečný.

S ohledem na výše uvedené proto soud shledal, že uplatněné žalobní námítky nejsou důvodné, a proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Nákladový výrok je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému pak v řízení žádné náklady podle ustanovení § 57 odst. 1 s. ř. s. nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10.12.2013

JUDr. Karla Cháberová,
předsedkyně senátu